

Пастор Денис Абубакіров: “Смак святкування суботи, це коли всі разом зустрічаються, їдять, поклоняються Богу та вивчають Біблію своїми мовами”

Денис Тахірович Абубакіров має казахське коріння і є керівником молодіжного служіння Подільської конференції.

Народився у Казахстані, а для служіння обрав Україну.

Як довго Ви жили в Казахстані?

У сонячному і привітному Казахстані, в селищі Алуа, Тургайської області я прожив від народження до трьох років.

На моїй історичній батьківщині прізвище Абубакіров досить популярне. У всіх мусульманських країнах воно викликає повагу, оскільки співзвучне до імені першого праведного халіфа Абу Бакіра. Це був друг Мухамеда, котрий писав із його слів Коран.

За перші ж нагоди прилетів до чарівної України. Насправді, не один: зі мною були батьки, моя старша сестра Леся і молодший брат Тимур.

Любите подорожувати? Адже Ваша дружина працює у сфері туризму!

Близько 20 країн вдалося відвідати, за що дуже вдячний Богу і своїй дружині Наталії. Вона вже п'ятий рік поспіль організовує групові тури в різні біблійні місця та місця пов'язані з історією християнства. Це – проект «Християнський відпочинок». У деякі тури їду як капелан або супроводжуючий. Ціную такі подорожі по-особливому, бо вони спонукають

подивитися на себе і на інших під кращим кутом. А це, в свою чергу, цікаво і корисно.

Коли ми одружилися, на жаль, не мали можливості поїхати у весільну подорож. Але я їй пообіцяв, що ми колись поїдемо в якусь шалену мандрівку. На жаль, виконати обіцяне зміг лише через п'ять років.

Відтоді ми вирішили жити скромніше, але шукати можливостей, щоб, все-таки, щороку їздити в інші краї, знайомлячись із інакшими культурами та людьми.

Судячи з адреси Вашої електронної пошти, Ви маєте стосунок до Ендрюського університету.

Так, закінчив навчання і вони дали безлімітний гугл диск. Тому перейшов на цю пошту.

Як студента Українського Гуманітарного Інституту, мене цікавить ваш шлях від навчання у Бучі до отримання диплома “Університету Ендрюса”.

З п'ятнадцяти років я мріяв бути пастором. Навчання в Бучі на теологічному факультеті було першою сходинкою до цієї мрії. Наразі, я є шанувальником даного закладу, бо там минули одні з моїх найкращих днів: там я здобув багато друзів, познайомився із майбутньою дружиною і відкрив для себе новий світ знань у богослов'ї та пасторському служінні.

Чому ви обрали заочну форму навчання в “Університеті Ендрюса”, а не поїхали туди на зовсім?

Я мав намір поїхати в США на стаціонарне навчання. До цього були зроблені певні кроки, але мої старші пастори Конференції не дали на це згоди. Мені не хотілося їхати без їхнього благословення. Але Бог так скерував обставини, що того ж року в Бучі було відкрито магістерську програму «Master of Arts» Ендрюського університету, на яку мене, все ж таки, благословили.

Чи мали перспективи або пропозиції переїхати до Америки на постійне місце проживання?

Перспективи, дійсно, були. Друзі наших батьків запрошували працювати в їхньому, досить успішному, власному автобізнесі. Але пропозиція не відповідала моєму серцю і покликанню. Я – патріот України і друг людей в Україні.

До того ж, я зараз служу в сфері моїх переваг і відчуваю довіру старших пасторів. Мені подобаються люди, молодь, команди з якими доводиться тісно співпрацювати.

Розкажіть про своє служіння в якості молодіжного керівника Подільської конференції.

Мене захоплює служіння молоді. Переконалий, вона є рушійною силою будь-яких позитивних змін.

Тому всі основні зусилля зосереджую на формуванні молодіжних лідерів. Стараюся надихати їх до лідерства, яке продемонстрував Ісус, та спонукати до проповіді Євангелія.

Опишіть проекти, в яких берете активну участь.

Як я вже зауважив, основним проектом є молодь – нові лідери, сильні команди. Але якщо говорити про діючі проекти, то вони різні. Особливе місце серед усіх займає студентська церква, яка відбувається по середам, «SEVEN:PM» у місті Вінниця. Ми бачимо дивовижні діла Бога в цьому проекті.

На основі досліджень молодого покоління, інститут Фулера заявив, що молоді потрібна церква, а церкві – молодь. Тому натхненна і посвячена команда щотижня проводить служіння у дружній атмосфері та відкрито говорить про життя, Біблію, Ісуса.

Цей проект допомагає адвентиським студентам збиратися разом для спілкування, духовно наповнюватися та сміливо запрошувати своїх друзів. Подібні проекти плануємо реалізувати в Житомирі та Хмельницькому.

Скільки прихожан у студентській церкві? У якому форматі ведеться служіння?

50-60 студентів. Формат зустрічі: спочатку за чаюванням з печивом ділимося досвідом прояву Бога; прославлення Бога через спів; далі проповідь, служіння добровільних приношень та молитва благословення за всіх.

Усе, як в класичній церкві. Лише формат служіння більше сфокусований на самій молоді, а не на кафедрі. Це дає змогу більшого залучення молоді до всіх процесів служіння.

Що вас спонукало організувати інтернаціональну церкву?

Насправді, не всі адвентиські студенти, які приїздять до України, зберігають свою ідентичність як адвентисти. Ми це зрозуміли з їхніх слів.

Дізнавшись, що у Вінниці є понад десяток тих, хто щосуботи залишається вдома і не йде до церкви на служіння через незнання мови, ми з дружиною захотіли допомогти їм відчутти смак святкування суботи. Це коли всі разом зустрічаються, їдять, поклоняються Богу, вивчають Біблію своїми мовами.

Відтоді, майже два роки, продовжуємо служити в цій церкві і отримуємо від цього “великі порції” благословення.

Вдячні Богові за служіння, на яке Він нас запалює, і за всіх людей, котрі підтримують нас у ньому.